

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218204899
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2218204899.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Gabriela Brišková, v spore žalobcu: G. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Z. č. XXX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova č. 25, 824 96 Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho č. 16, Bratislava, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 11Csp/140/2018 - 256 zo dňa 25. marca 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. a II. určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500115811 zo dňa 22.05.2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bezpoplatkov a že Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500115943 zo dňa 22.05.2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bezpoplatkov. Výrokom III. zaviazal žalovaného na zaplatenie 1.585,56 eur z titulu bezdôvodného obohatenia sa zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500115811 zo dňa 22.05.2015 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom IV. zaviazal žalovaného na zaplatenie 417,54 eur z titulu bezdôvodného obohatenia sa zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500115943 zo dňa 22.05.2015 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom V. a VI. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku v samostatnom uznesení.

2. Súd po citovaní § 3 ods. 5, § 25 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 6, 9 a 11, § 54 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1, 2, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 9 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 a 7, a § 11 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), rozsudok vecne odôvodnil tým, že žaloba bola podaná na súde v čase platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku, podľa ktorého možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Súdna prax ustálila, že určovacou žalobou sa možno domáhať aj platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov. Súd sa preto v prvom rade musí zaoberať otázkou prípustnosti určovacej žaloby a v tej súvislosti aj otázkou danosti naliehavého právneho záujmu, ktoré podmienky tvoria conditio sine qua non určovacej žaloby. Ak totiž súd dospeje k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky pre prípustnosť určovacej žaloby, resp. že nie je preukázaná danosť naliehavého právneho záujmu

na požadovanom určení, je potrebné takúto žalobu zamietnuť bez vykonávania ďalšieho dokazovania. Právny záujem žalobcu musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je daná vtedy, ak je tu stav, že právo resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný, jestvuje ohrozenie práva, či právneho vzťahu, resp. stav neistoty právneho postavenia žalobcu, ktorý nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom, a jestvuje potreba odstránenia tejto neistoty resp. ohrozenia práva alebo právneho vzťahu. Naliehavý právny záujem je zásadne daný vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo, ak by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým.

3. Základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom prípadne úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p. teraz § 137 písm. c/ C.s.p. je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom právnom určení. Rozumie sa tým právny záujem žalobcu, ktorý musí byť daný v čase vyhlásenia rozsudku. Tento právny záujem musí byť kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Spravidla je naliehavý právny záujem daný v prípade, keď sa nemožno domáhať priamo plnenia, tiež vtedy, ak by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo ak by bez tohto určenia jeho právne postavenie bolo neisté. Určovacia žaloba bude zvyčajne prípustná vtedy, ak sa ňou odstraňuje spornosť vzťahu účastníkov a predchádza vzniku ďalších sporov, prípadne ak sa vytvára pevný základ právneho vzťahu medzi nimi.

4. Súd v každom štádiu konania musí mať za doloženú existenciu takéhoto záujmu, inak (a to bez skúmania vecnej stránky návrhu), musí žalobný návrh ako neprípustný zamietnuť. Či tento záujem jestvuje, skúma súd ex offio, t.j. z úradnej povinnosti. Platí to aj pre súd prvej inštancie, aj pre súd odvolací. Pre skúmanie súdu teda netreba, aby takúto obranu (nastolenie tejto otázky) v konaní žalovaný vôbec urobil, napríklad v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacej žaloby. Je teda nutné, aby tento naliehavý právny záujem jestvoval nielen v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ale aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu (§ 217 ods. 1 v spojení s § 378 CSP).

5. S poukazom na ust. § 220 ods.2 Civilného sporového poriadku, súd odkazuje v tomto smere na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, keď podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 1998, sp. zn. 5Cdo/60/98, publikovaného v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. Rc 8/2000, určovacou žalobou sa žalobca domáha vydania autoritatívneho výroku súdu, že určitý právny vzťah alebo právo tu je (pozitívna určovacia žaloba), alebo že tu nie je (negatívna určovacia žaloba). Takéhoto určenia sa môže žalobca domáhať vtedy, ak je na tom naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené alebo je neisté. Autoritatívne určenie súdom potom ohrozenie, neistotu alebo neurčitosť v právnom postavení žalobcu odstraňuje bez toho, aby ukladalo splnenie nejakej povinnosti. Preto sa pri určovacích žalobách, na rozdiel od žalôb na plnenie, zdôrazňuje ich preventívny charakter a význam. Z uvedeného možno teda uzavrieť, že naliehavý právny záujem na určení je daný vtedy, ak je tu aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nezáleží na tom, ako táto neistota vznikla. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodných skutočností tých pomerov (vzťahov), ktoré sú ohrozené neistotou, a teda nebezpečenstvom budúceho porušenia právnych povinností iným subjektom.

6. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/112/2004 (81/2006 ZSP) naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo.

7. Určovacia žaloba má spravidla preventívny charakter - jej účelom je poskytnúť ochranu práva žalobcu predovšetkým skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva (určovacia žaloba preto vo

všeobecnosti nie je opodstatnená tam, kde už právny vzťah alebo právo boli porušené a kde je namieste žaloba o splnenie povinnosti. V prípade možnosti žalovať priamo splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych sporov. Uvedená zásada, že žalobca sa nemôže žalobou úspešne domáhať určenia právneho vzťahu alebo práva tam, kde sa môže domáhať splnenia povinnosti, však neplatí vtedy, ak žalobca (napriek možnosti domáhať sa priamo splnenia povinnosti) preukáže, že má naliehavý právny záujem na určení určitého práva alebo právneho vzťahu; v takomto prípade treba jeho určovaciu žalobu považovať za procesne prípustnú. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (ide najmä o prípady, v ktorých sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je či nie je, vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkom sporu a predíde sa žalobe na plnenie). Treba zdôrazniť, že nejde o určovaciu žalobu samu, ale o to, čoho (akého určenia) sa žalobca domáha a z akých právnych pomerov vychádza. Naliehavý právny záujem sa teda viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným určovacím petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti žalobcovho práva alebo neistoty v jeho právnom vzťahu; záver súdu o (ne)existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu predpokladá teda posúdenie, či podaná určovacia žaloba je procesne prípustným nástrojom ochrany jeho práva a či snáď spornosť neodstraňuje a len zbytočne vyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné konanie. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

8. Žaloba žalobcu je nesporne určovacou žalobou v zmysle cit. § 137 písm. c) CSP, keďže jej predmetom je určenie neplatnosti dojednaní v právnom vzťahu. V zásade je preto pre procesnú prípustnosť a úspešnosť takejto určovacej žaloby nevyhnutné, aby žalobca preukázal svoj naliehavý právny záujem na takomto určení. Zo žiadneho z dotknutých citovaných zákonných ustanovení nemožno vyvodit', že by bol prezumovaný zo zákona. Nakoľko potom zákonodarca nestanovil osobitnú výnimku pre spotrebiteľské vzťahy, súd musí vždy ex offio skúmať naliehavý právny záujem i spotrebiteľa na požadovanom určení, pričom v danom prípade, žalobca takýto naliehavý právny záujem na požadovanom určení má. V danom prípade súd je preto toho názoru, že jednotliví spotrebiteľia sa môžu domáhať určiť v rozsudku bezúročnosti a bezpoplatkovosti za splnenia podmienky, že zároveň súd rozhoduje o spore vyplývajúcom z tejto spotrebiteľskej zmluvy, kedy je zároveň fakticky vždy daný naliehavý právny záujem spotrebiteľa na takomto určení. Nesplnenie podmienok požadovaných zákonom, tak aby žalobcovi vznikol nárok na príslušné úroky a poplatky, ako aj platnosť zmluvy, tu súd posudzuje ako predbežnú otázku.

9. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá, vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom tejto novej kogentnej právnej úpravy je teda snaha cestou práva, vyrovnáť túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle.

10. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je pre spotrebiteľov najdôležitejším indikátorom ceny úveru. Náklady sú v tomto prípade suma, ktorú musí dlžník zaplatiť za požičanú sumu. RPMN teda vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, pretože zohľadňuje nielen úrok ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom.

11. Ročná percentuálna miera nákladov určuje percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti s úverom, či pôžičkou, ich správou a ďalšími výdavkami spojenými s ich čerpaním, teda všetky náklady, ktoré sú s tou ktorou pôžičkou spojené. RPMN teda v sebe zahŕňa všetky náklady s pôžičkou, či úverom spojené - napr. poplatky za uzatvorenie zmluvy, za správu úveru, za prevody peňažných prostriedkov, za poistenie schopnosti splácať a pod. RPMN je číslom, ktoré umožní spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovanej pôžičky, či úveru. Výška RPMN za úver uvádzaná žalovaným v zmluve č. 850015811 24,87% vychádza z výpočtu, do ktorého bola ako vstupný údaj zadaná výška mesačnej

splátky 35,71 eur. V skutočnosti však výška mesačnej platby, ktorú bol žalobca povinný realizovať v počte 42 splátok, bola 62,18 eur a táto v sebe zahŕňala nielen výšku splátky úveru 35,71 eur, ale i výšku platby podľa Dohody o poskytnutí služieb 26,47 eur. Napriek tomu, že žalovaný tvrdil, že služby dojednané v zmysle Dohody o poskytnutí služby uzavretej v ten istý deň a pod tým istým číslom ako sporná zmluva o úvere vo forme formulárovej zmluvy sú službami doplnkovými a uzavretie tejto dohody nepodmieňovalo samotné uzavretie úverovej zmluvy (uvedené žalovaný deklaroval tiež v obsahu samotnej dohody), nie je možné prijať taký záver, že by jej uzavretie, i keď ako samostatného právneho úkonu, bolo výsledkom slobodnej vôle žalobcu, t. j. že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, v zmysle ktorých bol žalobca povinný pravidelne mesačne plniť poplatok za službu v zmysle dohody, zahrnutý do celkovej mesačnej platby 62,18 eur. Žalovaný nepreukázal, že žalobca mal možnosť výberu, či predmetnú dohodu podpíše alebo nepodpíše, ak chcel, aby mu bol žalovaným poskytnutý úver, a teda to, či žalobca okrem úkonu, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu, z vlastnej vôle pristúpil k uzavretiu ďalšieho úkonu, z ktorého mu následne vyplynula povinnosť plniť za služby v ňom dojednané. Nemožno tak súhlasiť so žalovaným, že súčasťou RPMN nemal byť poplatok za poskytnutie služby vo výške 26,47 eur mesačne, pretože práve jeho nezahrnutím do celkových nákladov spojených s úverom, by určená výška RPMN nebola určená správne. Sám žalovaný definoval výšku mesačnej splátky celkovou sumou 62,18 eura, ktorej súčasťou bola nesporne i platba podľa Dohody o poskytnutí služby. Zákon o spotrebiteľských úveroch pritom veľmi podrobne stanovuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s cieľom dať dlžníkovi jasnú predstavu o obsahu jeho záväzku. Žalovaný, ktorý do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za poskytnutie služby, znemožnil dosiahnuť reálnu predstavu o poskytovanom úvere zodpovedajúcu skutočnosti. Vychádzajúc z uvedeného treba jednoznačne prijať taký právny záver, že úverová zmluva obsahuje nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, a tak neobsahuje správny údaj o zákonnej náležitosti zmluvy predpokladanej ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch

12. V kontexte vyššie uvedeného potom treba tiež konštatovať, že v zmluve absentuje údaj - celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť, pretože pri splátkach titulom úveru vo výške 62,18 eur realizovaných v počte 42 krát, po pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru 114 eur by celková čiastka, ktorú by žalobca zaplatil, predstavovala sumu 2725,6 eur. Táto suma však nekorešponduje so sumou predstavujúcou celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť v zmysle bodu 6 zmluvy uvedenú v sume 1611,82 eur. Potom treba uzavrieť, že pri takýchto zmätočných údajoch spotrebiteľ nedostal správnu informáciu o tom, aká bude skutočná suma, ktorú má veriteľovi zaplatiť. Obdobne bolo dojednanie aj v spotrebiteľskej zmluve č.8500115943.

13. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Z uvedeného dôvodu súd, dospel k záveru, že žalobe žalobcu je v rozsahu ním uplatneného nároku na určenie, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov, potrebné vyhovieť, keď mal za to, že predmetný úver je považovaný podľa § 11 ods. 1 zák. písm. b/ č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. Žalobca na základe predložených potvrdení od žalovaného preukázal zaplatenie splátok úveru žalovanému v prípade zmluvy č. 8500115811 celkom 2611,56 eur, keď je zmluva bezúročná a bez poplatkov, mal zaplatiť len istinu 1140,00 eur, rozdiel činí 1585,56 eur a v prípade zmluvy č. 8500115943 zaplatil 42 splátok po 16,37 eur, celkom 687,54 eur, keď mal zaplatiť len istinu 300,- eur, rozdiel činí 417,54 eur. Je zrejmé, že hoc aj jedna z podmienok predpísaným zákonom nie je splnená, je dôvod na vyslovenie „že je zmluva bezúročná a bez poplatkov. V tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 08.11.2019 č.k. 13Csp/85/2017-136 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Nitra zo dňa 11.02.2021 č.k. 9Co/5/2020.

15. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, absencie splátkového kalendára, z ktorého by bolo zrejmé výška istiny, úrokov a poplatkov, súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 z 09.11.2016 Home Credit Slovakia a.s., c/ a Klára Bíróová, na ktorý sa odvolal aj žalovaný v písomnom vyjadrení sa k žalobe, v ktorom Súdny dvor Európskej únie na prejudiciálnu otázku, či je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala každú splátku spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum alebo či v tejto súvislosti postačuje všeobecný odkaz v zmluve umožňujúci identifikovať dátum

týchto splátok, a či zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami musí spresňovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť z každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, odpovedal, že článok 10 odsek 2 písm. a / smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa musí vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok, a že článok 10 odsek 2 písm. h / a i / smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť z každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, dokonca tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 odsek 1 tejto smernice, bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo vnútroštátnej právnej úprave. I keď právo Európskej únie de iure neustanovuje všeobecnú záväznosť rozhodnutí súdov, všeobecná záväznosť rozhodnutí súdov je daná zásadou zodpovednosti členského štátu za škodu, ktorú spôsobil porušením práva Únie, napríklad aj tým, že vydal súdne rozhodnutie, ktoré bude v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora (Kobler C- 224/01, 03.09. 2003). Vychádzajú z toho súd priznal nárok žalobcu, i keď splátky úveru neboli rozčlenené na čiastky, ktoré z každej splátky pripadajú na istinu, úroky a iné poplatky, ako to vymedzuje citované ustanovenie § 9 odsek 1 písmeno k/. zákona č. 129/2010Z.z. O spotrebiteľských úveroch, keď žalovaný mal možnosť kedykoľvek si vyžiadať amortizačnú tabuľku od veriteľa v zmysle § 9 ods.3 zákona č.129/2010Z.z.

16. Ďalšie dôvody uvedené žalobcom v žalobe všeobecne v bode 8 zmluvy, sankcie, bola dohodnutá zmluvná pokuta vo výške 0,04% z dlžnej sumy za každý deň omeškania. spoludlžníka.

17. Podľa § 544 ods,1 a 2 Občianskeho zákonníka, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

18. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

19. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania ako špecifikácie vyplýva, že text zmluvy a špecifikácie bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov. Zmluva bola pripravená vopred po dobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy a jej špecifikácie sa dopisovali iba údaje, individualizujúce spotrebiteľa, ním vybranú službu, označenie programu a služby, ako aj všetky dojednanej ceny, za poskytnuté služby. Žalovaný ako spotrebiteľ mal síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami, pred podpisom zmluvy, ale nesporné nemohol ovplyvniť ich obsah. Zmluvné dojednanie obsiahnuté v zmluve o zmluvnej pokute v čl. 89 bod 8.1 preto s poukazom na cit. ust. § 53 ods. 2 Obč. zákona i v článku III. Smernice 93/13/EHS, nemožno považovať za individuálne dojednané. Je nesporné, že odporca ako spotrebiteľ nemal žiadnu reálnu možnosť ovplyvniť obsah vopred dodávateľom navrhnutých a predloženej zmluve fixne formulovaných v dojednaní o zmluvnej pokute. Mohol žalovaný iba zmluvu ako celok odmietnuť, alebo ju prijať, a podrobiť sa teda tak i dodávateľom nanúteného dojednaniu o zmluvnej pokute. Dôkazné bremeno preukázať, že dojednanie o zmluvnej pokute bolo individuálne dohodnuté, pričom v zmysle cit. § 53 ods. 3 Obč. zákonníka, bolo na žalobcovi ako dodávateľovi. Žalobca ale v konaní individuálne dojednanie zmluvnej pokuty nepreukázal, preto bolo nevyhnutným v súlade s ust. § 53 ods. 3 Obč. zákona, predmetnú zmluvnú podmienku nepovažovať za individuálne dojednanú.

20. Súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, keď v časti nároku na zaplatenie pohľadávok žalobu vzal späť, z dôvodu, že zrážky zo mzdy neboli realizované po vydaní neodkladného opatrenia, teda v dôsledku zamedzenia súdnym príkazom, pohľadávka nevznikla. V prípade nemajetkovej ujmy len netrval na nároku a v časti určenia neplatnosti celej spotrebiteľskej zmluvy, bola žaloba zamietnutá. Žalobca bol úspešný čo do nároku neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, vyslovenia, že je zmluva bezúročná a bez poplatkov. Žalovaný bol úspešný čo do nároku v časti, ktorú súd zamietol a v späťvzatej časti nemajetkovej ujmy. Žalobcovi týmto konaním trovy nevznikli, v dôsledku čoho mu súd nepriznal náhradu ani pomernej časti trov.

21. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) tým, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil prípustnosť určovacích výrokov, ktorého obsahom je

rozhodnutie o prejudiciálnej otázke k výroku o žalobe o plnenie, súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Žalovaný ďalej tvrdí, že v konaní nebol preukázaný a ani v odôvodnení rozsudku sa neuvádza žiadny dôvod na to, aby rozhodnutie o predbežnej otázke bolo aj predmetom samostatného výroku/výrokov.

22. Z odôvodnenia rozsudku plynie, že záver o bezúročnosti úverov je predbežnou otázkou vo vzťahu k výroku, ktorým súd rozhodol o žalobe na plnenie. Súčasne však rozhodnutie o predbežnej otázke (výroky I. a II.) tvorí samostatné výroky.

23. V rámci súdnej praxe je dlhodobo ustálené, že „Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamena úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva, alebo ak požadované určenie má povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo“ (ZSP 78/2006). Z napádaného rozsudku nevyplýva žiadny dôvod, ktorým by súd vyslovil existenciu právneho záujmu na tom, aby rozhodol o predbežnej otázke samostatným výrokom. Výroky I. II. boli a sú procesne neprípustné, vzhľadom na rozhodovanie o žalobe na plnenie a preto ohľadne nich mal súd žalobu zamietnuť.

24. Súd prvej inštancie v odôvodnení k výrokom III. a IV. uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere číslo 8500115811 zo dňa 22.05. 2015 a č. 8500115943 zo dňa 22.05. 2015 obsahujú nesprávne určenú hodnotu RPMN, pretože do jej výpočtu nebol zahrnutý náklad z dohody o poskytovaní služieb.

25. Uvedený záver nie je ani skutkovo a ani právne odôvodnený.

26. Podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

27. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Dohoda o poskytovaní služieb má dobrovoľný charakter, čo potvrdzuje jej bod 1.2. kde sa zdôrazňuje, že nejde o podmienku alebo predpoklad pre uzavretie úverovej zmluvy. ako aj osobitná asignácia. Ak by teda žalovaný dokument vôbec nepodpísal, tento by nikdy nevznikol. Pokiaľ by odplata v zmysle Dohody o poskytovaní služieb bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom.

28. Smernica Rady 2008/48/ES z 29.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS vo svojej Kapitole 1. čl. 3 písm. g) hovorí: „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok“

29. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že do RPMN sa započítava odplata za služby výlučne v prípade, ak boli podmienkou získania úveru, čo v tomto prípade splnené nie je, nakoľko ide o dobrovoľné služby v zmysle článku I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb. Samotná Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytovaní služieb uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak.

30. Z článku I., bod 2 Dohody o poskytovaní služieb: „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok“

31. Uvedené ustanovenie je len jedným z faktorov, ktorý každému spotrebiteľovi indikuje pri zachovaní jeho elementárnej zodpovednosti a obozretnosti oddelenosť dohody o poskytnutí služby ako niečoho samostatného od samotnej zmluvy o revolvingovom úvere.

32. Dohoda o poskytovaní služieb je osobitne podpísaná. Dlžník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy o úvere neprístupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytovaní služieb. To, že uzavretie Dohody o poskytovaní služieb je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne zachytenie Dohody na odlišnom dokumente, ako zmluva o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nie je podmienkou pre získanie úveru a ani tak nebola žalobcovi prezentovaná (čo v konaní ani napokon netvrdil).

33. Po právnej stránke rozsudok neobsahuje žiadne závery, ktorými by súd odôvodnil zahrnutie odplaty podľa dohody o poskytovaní služieb do RPMN. Súd teda neuviedol žiadny právne závery a právne posúdenie, na základe ktorých dospel k uvedenému. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napádanom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie resp. aby rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvej inštancie.

34. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

35. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalovaným, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k plnému vyhovaniu žaloby v uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie a v určení, že úvery poskytnuté žalovaným žalobcovi sú bezúročné a bez poplatkov.

36. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil (až na charakter určovacej žaloby, kde odvolací súd je názoru, že ide o žalobu v zmysle ust. § 137 d) CSP). Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku. Na zdôraznenie správnosti udáva ešte nasledovné:

37. Podľa § 137 písm. c/ a d/ CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

38. Ustanovenie § 11 ods. 4 ZoSÚ odkazuje ako osobitný predpis na možnosť podania žaloby podľa § 137 písm. c), d) CSP, v zmysle ktorého ustanovenia, žalobou možno požadovať na základe osobitného predpisu, ktorým bolo v posudzovanej veci ZoSÚ, určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Podľa § 217 ods. 1 CSP veta prvá je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, v ktorej dobe prípustnosť uvedenej žaloby bola preukázaná. V danom prípade ide v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov o žalobu v zmysle ust. § 137 d) CSP, podľa ktorého ustanovenia nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na podanej žalobe, pokiaľ takéto určenie vyplýva z osobitného právneho predpisu. Zákon č. 129/2010 Z.z. v ust. § 11 ods. 4 pripúšťa takúto možnosť, preto nie je potrebné skúmať naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Nakoľko v danom prípade nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem, prípustnosť takejto žaloby zároveň i so žalobou na plnenie je prípustná.

39. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení

účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

40. Podľa § 53 ods. 1, 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľné podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

41. Podľa smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá nie je pre členské štáty Európskej únie priamo záväzná, avšak predstavuje významné interpretačné pravidlo a ktorá už bola transponovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky, v zmysle článku 2 písm. a/ nekalé podmienky znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3. Podľa článku 3 bod 1 citovanej smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podľa bodu 2 článku 3 tejto smernice sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

42. V zmysle článku 4 citovanej smernice bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

43. Podľa článku 6 citovanej smernice členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Smernica súčasne v prílohe vypočítava pre členské štáty ako vzor niektoré zmluvné podmienky, ktoré odporúča transponovať do vnútroštátnych predpisov.

44. Podľa § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., platného a účinného v čase uzatvorenia zmlúv, g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o

spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

45. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že napriek tvrdeniu žalovaného, že služby dojednané v zmysle Dohody o poskytnutí služby uzavretej v ten istý deň a pod tým istým číslom ako sporná zmluva o úvere vo forme formulárovej zmluvy sú službami doplnkovými a uzavretie tejto dohody nepodmieňovalo samotné uzavretie úverovej zmluvy, nie je možné prijať taký záver, že by jej uzavretie, i keď ako samostatného právneho úkonu, bolo výsledkom slobodnej vôle žalobcu, t. j. že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, v zmysle ktorých bol žalobca povinný pravidelne mesačne plniť poplatok za službu v zmysle dohody, zahrnutý do celkovej mesačnej platby 62,18 eur. Žalovaný, ktorý do výpočtu RPMN nezahrnul poplatok za poskytnutie služby, znemožnil dosiahnuť reálnu predstavu o poskytovanom úvere zodpovedajúcu skutočnosti. Vychádzajúc z uvedeného treba jednoznačne prijať taký právny záver, že úverová zmluva obsahuje nesprávne uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, a tak neobsahuje správny údaj o zákonnej náležitosti zmluvy predpokladanej ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

46. Predovšetkým je potrebné poukázať na formulárový charakter predmetnej úverovej zmluvy, s ktorou bola Dohoda o poskytnutí služieb prepojená a teda vzájomne závislá (podľa článku 1 dohody, táto upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere s rovnakým číslom ako je číslo dohody, čomu zodpovedá aj dátum podpisu strán konania ako zmluvných strán na úverovej zmluve, ako aj dohody o poskytnutí služieb). Táto dohoda bola teda vopred zo strany žalovaného naformulovaná, bez možnosti jej zmeny zo strany žalobcu ako spotrebiteľa. Žalovaný opak nepreukázal (§ 53 ods. 3 OZ). Vzhľadom na skutočnosť, že z povahy týchto dvoch kontraktov je zrejماً vzájomná závislosť, vznik dohody o poskytnutí služieb bol preto podmienkou vzniku úverovej zmluvy (porov. § 52a ods. 2 OZ). Dohoda o poskytnutí služby svojou povahou je zmluvou, ktorej predmet či kauza sa realizuje len v spojení s úverovou zmluvou (inak by pre dodávateľa nemala význam).

47. Dohoda o poskytnutí služieb už pojmovo predstavuje náklad za doplnkovú službu súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Nemá samostatný predmet plnenia a má charakter vedľajšieho (doplnkového) zmluvného dojednania. Na uvedený záver nemá vplyv vyhotovenie dohody o poskytnutí služieb na samostatnom liste. Dohoda o poskytnutí služieb predstavuje formulárovú dohodu bez možnosti, aby do nej žalobca ako spotrebiteľ nejakým spôsobom zasiahol. Dôvodne po obsahovej stránke je možné dospieť k záveru o značnej nerovnováhe takejto dohody v neprospech spotrebiteľa, na základe ktorej mal žalobca zaplatiť „za uzavretie dohody“ odplatu v pravidelných mesačných splátkach, splatných spolu so splátkami úrokov za úver. Žalobca mal zaplatiť za služby, medzi ktoré patrila aj možnosť odkladu splátok úveru (ako aj informácia o zostávajúcich záväzkoch, informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, zmena zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhá upomienka zdarma, podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom), ktoré v budúcnosti vôbec nemuseli nastať, pričom vo svojej podstate sa nejednalo o služby, ktoré by sledovali záujem spotrebiteľa poskytnutím mu hodnoty protiplnenia. Spotrebiteľ má platiť za službu, ktorú v čase uzavretia dohody nepotrebuje a ani do budúcnosti nepotrebovať nemusí, pričom už vopred za túto službu zaplatí. Preto bolo dôvodné konštatovať, že ide o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa.

48. Argument zmluvnej slobody spotrebiteľa nemohol obstáť, pretože takáto sloboda je len iluzórna, keďže zmluvu vo formulárovej podobe pripravoval žalovaný ako zmluvný partner spotrebiteľa a s ohľadom na nepomer vo vyjednávacej sile zmluvného partnera a spotrebiteľa je zjavné, že sa spotrebiteľ len s ťažkosťou môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. V jednotlivých odboroch podnikania postupujú zmluvní partneri spotrebiteľov obdobne a preto spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol nepristúpiť na vopred pripravené zmluvné podmienky, by odsúdil sám seba k životu mimo bežnú spoločnosť, bez využívania jednotlivých služieb. Po spotrebiteľovi nič také nemožno požadovať. Od jeho zmluvného partnera však naopak požadovať možno, aby sa vo svojej činnosti choval voči spotrebiteľovi poctivo (porov. rozsudok Okresného súdu v Chebe sp. zn. 15C/410/2009). Dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) zmluvnú

rovnováhu faktickou. Tým je modifikované i právo zmluvných strán rozhodnúť, aké zmluvné dojednania budú včlenené do zmluvy.

49. Prioritne bolo potrebné vychádzať zo základnej požiadavky, že každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, a to náležitou obsahovou aj formálnou úpravou zmluvných podmienok, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne nenarušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa. Práve jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy.

50. Nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial, C-168/05 Mostaza Claro).

51. Možno preto konštatovať, že uzatvorenie Dohody o poskytovaní služieb bolo podmienkou uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere, preto i poplatok za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb mal byť zahrnutý do výpočtu RPMN (§ 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z.). S ohľadom na uvedené boli preto závery súdu prvej inštancie o nesprávnej RPMN správne.

52. Odvolací súd sa stotožňuje i so záverom súdu prvej inštancie v tom, že spotrebiteľské zmluvy neobsahujú ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. h) zák. č. 129/2010 Z.z. - celkovú čiastku (osobitne žalovaným nenamietanú).

53. Vychádzajúc tak z vyššie uvedených skutočností je možné považovať spotrebiteľské úvery v zmysle zmlúv uzatvorených medzi žalobcom a žalovaným dňa 22.05.2015 za bezúročné a bez poplatkov (v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.). Preto záver súdu I. inštancie, ktorý vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 1.585,56 eur a 417,54 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia bol správny.

54. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaného, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

55. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

56. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov prvoinstančného a odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).